

ТЕАТРАЛЕНЪ ПРЕГЛЕДЪ

Двуседмичникъ за литература, изкуство и обществени въпроси

Гл. редакторъ: ДИМ. ГАЛЕВЪ Редакторъ: ГЕОРГИ ДИМ. ИВАНОВЪ

КОИ СМЕ НИЕ?

Днесъ действително трѣбва да се смѣтне за пѣло геройство излизането и поддържането на единъ вестникъ, още повече, когато въ него се третираатъ литературни, театрални и обществени въпроси.

Подобни начинания у насъ обикновено се посрещатъ найразлично. Докато едни ги приематъ съ радостъ, съ готовностъ, други, така нареченитѣ „тъмни сили“, поставятъ въ движение разни каюки, тайно гледатъ да имъ напакостватъ и ги задушатъ, защото тѣзи последнитѣ сж люде съ еснафски разбирания, нечисти съвести, които се страхуватъ отъ истината и видѣлната.

Заявяваме, че нашиятъ вестникъ е независимъ и не служи на никакви чужди каузи, и се издържа съ собствени сръдства.

Курсътъ на неговата политика е ясно изразенъ въ уводната статия „Къмъ нашиятъ читателю“, който пакъ той ще следва неотклонно.

Отъ редакцията.

ДВУБОЯТЪ НА ДВЕ КУЛТУРИ

ДВЕ ШКОЛИ --- СЛАВЯНСКАТА И ГЕРМАНСКАТА --- РАЗЛИЧНИ, НО ЕДНАКВО СИЛНИ СЪ ВЛИЯНИЕТО СИ ВЪРХУ НАШЕТО СЦЕНИЧНО ИЗКУСТВО. РУСНОТО ВЛИЯНИЕ ОТКЪРМИ ПЪРВИТЪ НАШИ ТАЛАНТИ, ПОЧИВАЩИ НА ВДЪХОВЕНИЕТО И ЕНТУЗИАЗМА. ТЕАТЪРЪТЪ НА РАЙНХАРДА, ИЗГРАДЕНЪ ВЪРХУ ВЪОБРАЖЕНИЕТО.

Нашиятъ театъръ се е намилалъ подъ различни влияния. Но всрѣдъ тѣзи влияния изпъкватъ главно две: руското и нѣмското. И дветѣ сж еднакво силни върху нашето сценично изкуство, или често се борятъ за първенство у насъ. Това е въ сжщностъ въпросъ за двубоя на две култури: славянската и германската. Нѣма нищо чудно, че този двубой се е пренесълъ и върху сцената, върху нашата национална сцена.

Нѣкога, когато се сжска съ традицията на вербуване артисти между любителитѣ на сценичното изкуство и почнаха да се образуватъ трупни съ профессионални артисти, най-здравата, между които бѣше безспорно „Сълза и смѣхъ“, отъ която се излъчи бждащия основенъ кадъръ на сегашния народенъ театъръ, а покрай него просъществуваха и процъвтѣха нѣколко трупни на свободно театрално изкуство, върху българската сцена се издигна руското влияние, широко и могъщо влияние, проникващо на вредъ, както въ поезията, така и въ театралното дѣло.

Това влияние откърми първитѣ наши таланти: тѣ бѣха все възпитаници на рускитѣ театри. Тѣхната игра почиваше на вдъхновение и ентузиазъмъ. Отъ този ентузиазъмъ, който заразяваше публиката, произлиза и голѣмиятъ интересъ къмъ театъра, интересъ, който се е разпрострѣлъ не само върху интеллигентното общество у насъ, но и върху широкитѣ народни маси. Това бѣше велико изкуство, чиято красота заразяваше всички.

Руското сценично изкуство тържествуваше въ двата свои недосѣгаеми върха: театърътъ на Комисаржевска и Московския художественъ театъръ. Въ що собствено се състоеше тѣхното изкуство? — Окончателно освобождение отъ театралниченето на старитѣ школи, непосредствена игра, простота, размахъ на сценичното творчество, усѣтъ къмъ всѣка ситуация, разрабтане на детайлитѣ, невѣроятна ясно очертане на характера, вдъхновение, ограничено отъ школовка; приближаване на театъра до живота: диалогъ естественъ, реплика съ подчертано чувство.

И ето това изкуство се присади на наша почва, за да създаде цвѣтушитѣ таланти на покойния трагикъ Кировъ, на покойния комикъ Гено Кировъ и Снѣжина, може би (но не Буд вска, чието изкуство не бѣше лишено и отъ фалшъ и отъ пози). Въ унисонъ съ тѣхъ вървѣше и рано загиналиятъ

Щърб новъ, едно отъ най-яркитѣ имена, свѣтещи върху нашата рампа. Една върволица отъ благородни сѣнки. Остатъкъ отъ това изкуство грѣе още въ играта на Кр. Сарафовъ. Това изкуство блѣсна напоследъкъ и въ играта на Иванъ Димовъ. Да изброявамъ всичкитѣ, ми е невъзможно.

И ето яви се германското влияние въ нашето сценично изкуство, начело съ Гава Огняновъ, И заредиха се у насъ ржководители на театрални дѣла, все нѣмски възпитаници: Пенчо Славейковъ, Божанъ Ангеловъ, Ал. Балабановъ и кой ли не още. Най-голѣмата заслуга — а това — направление

въ сценичното изкуство бѣше, че достойно изнесе театърътъ на Ибсена, Хауптмана и Зудермана, а между тѣхъ — и Францъ Молнара. По-нататъкъ тази школа не можа на отиде. Нито едно стъпало по-нагоре въ стълбицата на драматическитѣ гении. Защо?

Нѣмскиятъ театъръ си има свои традиции, които тѣй много подхождатъ на душата на нѣмската раса. Действително, на това театрално изкуство не липсва детилъ. Но театърътъ на единъ Райнхардъ почива на въображението. На нѣмската сцена е непознатъ актьорътъ, който играе съ сърдцето си. Тамъ никога не е горѣло сърд-

цето на една Комисаржевска, или Чехова или въ операта — Шаляпинъ. Великото човѣшко страдание на нѣмска сцена се предава като сантименталенъ хленчъ, като животинско скимтене, като плачъ на влюбенъ подъ луната. Студенината на една хитра присмѣтливостъ въ постановката, почиваща на суха разсѣдъчностъ и философско мждруване, отблъскватъ, само отблъскватъ. Това е театъръ само за нѣмцитѣ. Не говоря за техническитѣ имъ постижения. Тѣ сж колосални. Но колко струва сценариото или тия стилизирани декори, между които не е най-важното нѣщо душата на актьора? И вмѣсто да

изпъкне индивидуалността му, съ всичкитѣ богатства на природата му, той, актьорътъ, се превръща на машина за говорене, подчинена напълно, съ дисциплината на своята школовка, съ педантизма на своето щудиране, на ансамбѣла, който е всичко въ нѣмския театъръ и въ който той, актьорътъ, не може да се издигне съ всичкия си ръстъ.

Ние, славянитѣ, сме чужди на това изкуство. И нѣмската вълна, която е залѣла нашитѣ театри, само отблъсква българската публика.

Вл. Миневъ

Театърътъ трѣбва да превъзмогне

сегашното си положение. Повечето театри се нагаждатъ къмъ вкуса на тълпата или ставатъ забавни за публиката, за да просъществуватъ. Театърътъ трѣбва да бжде отдѣлно самостоятелно изкуство или безплатенъ за беднитѣ.

Нѣкои могатъ да отричатъ, че съвремениятъ театъръ преживява криза. Защо не, нали оптимизмътъ не е лоша черта? Споредъ насъ, обаче, сжществува криза въ театъра. Невѣ българския театъръ, а въ театъра, въобще, като синкретична форма на съвременитѣ изкуства, отъ която може да се очаква нравственото прераждане на човѣчеството.

Подъ държавната или общинска закрила театритѣ свършватъ съ дефицитъ. Нѣкои отъ тѣхъ се видѣха принудени да слѣзатъ отъ висотата си на нравствени светилища и се изравнятъ съ вкусоветѣ на тълпитѣ, за да могатъ да сжществуватъ; а други съ подобни пакъ пиеси оправятъ бюджетитѣ си; трети се задоволиха съ положението да бждатъ забавни за публиката.

Споредъ насъ свѣтътъ трѣбва да намѣри пжтища, по които съвремениятъ театъръ би могълъ да превъзмогне сегашното си положение.

Безспорно, театърътъ трѣбва да привлече народа. Но издръжката на съвремения театъръ иска по-голѣми сръдства, по тази причина не може да се намали входната такса. Не, не! Днесъ театърътъ, какъвто си е, трѣбва да бжде съвсемъ безплатенъ за беднитѣ и, подобно на вечерно училище съ опредѣлени драми, да възпитава вкусоветѣ да насочва масата къмъ културнитѣ идеали; или пакъ трѣбва да стане едно тържество, каквото е висшето изкуство, за да въздейству-

ва върху нравствения миръ на партера, кждето сж събрани зрители безъ разлика на култура, на обществено положение, на възраст, мирогледъ, дори на грамотностъ.

Въ такъвъ случай театърътъ трѣбва да се издигне до особено видъ изкуство, което съсрѣдоточава въ себе си словесното изкуство съ пластиката на живото тѣло и съ благозвучието на гласа въ една хармония съ музиката, живописътъ, архитектурата и скулптурата по такъвъ начинъ, че да се получи желаното опредѣлено въздействие върху душата на зрителитѣ. Нѣма съмнение, че техниката ще трѣбва да бжде въ пълна услуга на постановкитѣ, за да се даде пълна илюзия на зрителитѣ, напиримѣр, когато се представятъ призраци, лекосжпващи самодиви и т. н.

Че театърътъ трѣбва да бжде отдѣлно самостоятелно изкуство следва отъ нейнитѣ отличителни качества. Напиримѣр, на сцена представената драма никога не е самата драма, защото я допълня артистътъ съ качества си на живъ човѣкъ съ свои индивидуалности, съ движенята и гласа си, режисьорътъ съ своитѣ разбирания на драмата, а декораторътъ съ своето изкуство. Въ това се убеждава човѣкъ лесно, като види една и сжща драма поставена въ различни театри. Той получава различни въздействия, макаръ драмата да е една и сжща, макаръ тя да е представена и въ двата театра съ усърдие, съ умение,

ако щете дори съ чаръ.

Поради ограниченото мѣсто, съ което разполагаме въ вестника, нека завършимъ съ заключението. Съвремениятъ театъръ трѣбва да бжде или безплатенъ за народа, или да се издигне като особено самостоятелно изкуство — синтезъ на постиженията на всички изкуства — насоченъ къмъ опредѣлено въздействие върху зрителитѣ. Сега той ще превъзмогне сегашното си положение, нѣма да се говори за криза въ теа-

търа и, въ сравнение съ киното, ще представлява празникъ за душата на зрителитѣ, на народа. Тогава театърътъ ще се чувствува отъ всички като мѣсто, кждето се свещенодействува. Такъвъ театъръ ще оправдае очакванията на известни великани въ словесното изкуство, че нравственото прераждане на човѣчеството въ бждаще ще бжде извършенъ отъ изкуството.

М. Георгиевъ

„САРАИТЪ НА ПРИНЦЪ СЕЛИМЪ“ на варненската сцена.

Ориенталскитѣ пиеси въ повечето случаи се посрѣщатъ отъ българската публика твърде ласкаво и възторжено, защото силно попадатъ на нейната душа, лесно се възприематъ и най-вече, защото криятъ въ себе си мждрсѣгата и потайноститѣ на Истока.

Презъ настоящия театраленъ сезонъ, като единствена, въ репертоара, ориенталска пиеса, бѣ изнесена новата премиера „Сарайтъ на принцъ Селимъ“ отъ Рудолфъ Лотаръ и Алфредъ Грюнвалдъ, съ неопредѣлена принадлежностъ, дали комедия или трагедия.

Нашето самочувствие, като че ли бѣ силно подбито въ впечатленията останали отъ предишнитѣ ориенталски пиеси, защото „Сарайтъ на принцъ Селимъ“ не може да се по-

стави въ реда на чистокръвнитѣ ориенталски пиеси, които обикновено сме гледали на сцената.

Това се дължи на липсата на всѣкаква връзка между това новоизбрано, пикантно заглавие и духътъ на самата пиеса.

Действително, че тя все пакъ си е съ ориенталски характеръ, обаче, силно пропита отъ духътъ на културния Западъ. Въ сжщностъ тя си остава една драматизирана нувела, изъ египетския животъ, дето е отразена само традицията, разгнана въ отрицателната си сжщностъ, върху чиято основа е оплетена главната интрига.

И тази сладникава интрига — Ен-те-талика — се движи изъ единъ тайнственъ кръгъ, губи (следва на 4 стр.)

Знаменити Композитори

ДЖОАКИНО РОСИНИ

творецът на италианската опера и неговото влияние върху младите композитори.

Росини се е родил на 29 февр. 1792 г. в Пезаро, малък град, разположен недалеч от Рим. Баща му бил валторнист и свирил обикновено в големите оркестри, а майка му, имайки твърде красив глас, изпълнявала второстепенни роли в малките провинциални оперни театри. По тоя начин малкият Росини расъл в пълна музикална среда.

Въ 1798 г. неговите родители се преселили в Болоня и там момчето, у което от рано се развил добър гласец, често взимало участие в оперните представления, присъединявайки се към хора.

Когато у него настъпил преломът в гласа, Росини започнал да изучава партии с разнит пѣвци на тая оперна трупа, дето били неговите родители, а също приемал длъжността да съпровожда на фортепиано при репетициите на хоръ. Собствено по сериозно е почнал той да се занимава с музика едва на 12 г. възраст, когато му се паднала възможност да взима уроци, отпървом при Тесенса, после при Маттеи. Впрочем, и тук той се занимавал не особено усърдно. Така, за него съществува един анекдот, че когато Маттеи свършил с хармонията и простите форми и мислѣл да мине към контрапункта, младия Росини предварително му задал въпроса, не може ли да се напише опера, без да се владѣт този противен контрапункт.

Маттеи чистосърдечно отговорил, че разбира се може, но че такава опера не ще бѣде сериозна работа. Тогава буйният ученик му заявил, че въ такъв случай той нѣма желание да се учи на контрапункт, щомъ може и без него да се пишат опери, с това, като че ли, тѣхните уроци сж се прекратили.

Въ всеки случай, скоро у Росини се открива такава богата творческа фантазия, такава разкошна мелодическа изобретателност, които сж се струват просто поразителни. Достатъчно е, за доказателство на това, да изтъкнем, че цѣлия „Севилски бръснарь“, тая безсмъртна опера, тѣй пълна с живот и заразителна юношеска веселост, е била написана от него за по-малко от две недѣли.

Основитѣ на неговата музикална слава били поставени въ 1812 г. с неговия „Танкредъ“, — опера, написана от него специално за Венеция. След тая опера се появява „Италианка въ Алжиръ“, после „Елисавета“, дето Росини за пръв път употребил, като струнен квартетъ, за съпроводъ, тѣй наречения, сух речитивъ, — последния по-рано се е подържал само от акордитѣ на фортепианото, които сж се взимали от диригентътъ, — и най-сетне въ 1816 г. „Севилския бръснарь“, написана специално за Римъ.

Без да изброяваме всички следващи опери на Росини, ще кажемъ, че той ги е написал извънредно леко; често пѣти за един сезон той съчинявал три, четири и повече опери. Ала то се знае, подобна бързина не е могла да се отрази особено благоприятно върху качеството на неговата музика и е била единствена причина, задето неговите музикални

писания изглеждат тѣй много шаблонни.

Така, почти всички му увертюри сж донѣма — кжде прилични една на друга; с нѣкои ефекти, като, напр., с своите знаменити „Кресченда“ той е твърде много злоупотребявал. Заедно с това, неговата музика почти винаги има малко концертен характер. Обаче тя несъмнено напълно е удовлетворявала всички тогавашни изисквания и с това се обяснява неизмѣнимия успехъ на Росини, скоро добил всемирна слава и известност.

Най-плодотворни от към деятелност за Росини сж били годините, прекарани въ Неаполъ. Презъ това време той не преставал да работи за пресъздателя Барбай, който съумѣл да го заинтересува с своите предприятия и който въ това време имал особена способност да извлѣча най-голяма полза от неговия талантъ.

Когато пъкъ въ Неаполъ избухнала революция, Росини го напуснал и посетил Виена Лондонъ, установил се окончателно въ Парижъ, дето най-напред станал директор на италианската опера и по после френското привилегство създадо там специално за него почетна длъжност „главен инспекторъ по пѣнието въ Франция“.

Разбира се тая длъжност била пълна синекура и самъ Росини се отнасял към нея, саркастически, насмивайки се над нея, при което често почвал с сериозен вид да се вслушва късно вечер на улицата въ пѣнието на всѣкакви пийнали лица, увѣрявайки, че това сжщо тѣй се отнася към неговите служебни обязанности.

Пребиването му въ Парижъ и запознанствата му с френските композитори имало крайно благотворно влияние за Росини. Стига да споменемъ, че тамъ той е създал своя „Вилхелмъ Телъ“, завършенъ въ 1830 г. се явява кулминационна точка, но за съжаление заедно с това и край на композиторската дейност на Росини.

Следъ това той не написал ни една опера дори до самата си смъртъ последвала въ 1868 год. и цѣлата му творческа дейност презъ този продължителен период от време се ограничавала само с „Stabat Mater“ „Гържествената Месса“, чиято инструментовка той успѣшно привършил преди смъртта си, за да не би, както казвалъ той, тя да попадне въ ржцетѣ на Сакса и Берлиоза, които с своите саксафони и разни гръмни инструменти, въведени въ оркестра, съвсемъ убиха бедното пѣние.

Росини безпорно се явява творец на италианската опера, господстваща навсѣде въ първата половина на миналия векъ.

Той е извикал изъ неизвестността множество последователи, от които най-забележителни сж Беллини и Доницети.

И. С. Х.

Дружество Българо-Чехословашка взаимност — Варна урежда, по случай 10-ия юбилеен всесоюзски съборъ екскурзия до Прага. Сведения и записване става въ канцеларията на дружеството ул. „6-и Септември“ № 18 (Фото Агфа)

Срока за записване е 31 май.

— Малькъ —
— Бележника —
Събуди се Тодоре...!

Въ в. Варн. новини отъ 26 априлъ т. г. е помѣстена статийка съ заглавие „Вредна критика“ подписана съ неизвестен псевдонимъ Мариусъ, за дѣ който, както се научихъ „мждрува“ известниятъ Тоню Бербата.

Ако въпросниятъ писачъ би ималъ доблестта да направи смѣла и искрена преценка на нашите критики, би трѣвало да излѣзе съ „името си“.

Наистина въ какво смѣшно положение е изпадналъ той, като се обявява срещу безименност, а самия той отбѣгва да се представи, както подобава на единъ честенъ служител на печата.

По този повод ми се отдава случая да отбележа, че нашиятъ общественъ животъ, въ последно време, се трови отъ множество, още неустановени и непризнани, люде, които сж безсолието, шаблонността и купешкитѣ си фрази се силаятъ да го заблуждаватъ, обаче обществото не се подава на тѣхните улówki и още първите тѣхни „дебюти“ ги е поставила въ редоветѣ на безразличието.

Още по-интересенъ е факта, че тѣзи „журналисти“ нагиздени съ разни „громки“ имена, криятъ въ сжщностъ своето бездарие, безсилие и некадърност да служатъ на върната и честна мисль.

За да докажа тезата си азъ ще разкрия предъ обществото, кой е действително Тоню Бербата — най-върлия противникъ на анонимността.

Истинското му кръщелно име е Тодоръ Стамовъ род. отъ Еленско.

Не знамъ само дали го своите писания, той, е налучналъ най-върно своя псевдонимъ **Бербатъ**, което означава **мръсотия**. Азъ не искамъ да кажа, разбира се, че това му ново име побира въ себе си неговото вътрешно духовно съдържание, етика, логика и култура.

Менъ сжщо не ми е известно, доколко той е запознатъ с маниачеството и дожде е навлѣзълъ въ неговата област, но заявявамъ честно и доблестно, че никога не съмъ ималъ за целъ да вманиячвамъ люде отъ театъра, а особено да ги гѣдаличкамъ.

Ако съмъ казалъ нѣколко топли думи за насърчение на младитѣ, да имъ влѣя куражъ на сцената, то не значи, че съмъ се запрѣтналъ да създавамъ маниаци. Това бихъ казалъ и за Назъровъ. Ако той прояви и разгъне, евентуално, скрити способности, разбира се, че ще се замогне, като младъ обещаващъ артистъ, или въ противенъ случай, като неспособенъ самъ ще се види принуденъ да се прости винаги отъ сцената.

Наистина проявихъ голѣма скромност, когато написахъ критикитѣ за „Анна Каренина“ и „Бракъ“ че не поставихъ името си, нито ненуженъ никому псевдонимъ, защото не съмъ привърженикъ на парадността. Ако това е необходимо да се знае заявамъ, че тѣ сж писани лично отъ менъ.

Обикновено задъ псевдоними се криятъ хора съ богата култура, прецизни разбирания, които отъ скромностъ искатъ да минатъ като незабелязани, или пъкъ въ повечето случаи съ тѣхъ биватъ покривани гъзни съвести, подлизурки и шарлатани.

На Тоню Бербата препоръчвамъ повече скромностъ, да изостави шаблоността на своитѣ „шлагерчета“, да се вслуша по-добре въ живия пулъ на живота и времето, да намѣри най-чистиятъ пътъ за планината Парнасъ, да не лже-туши, да не бѣде никога еснафъ въ „изкуството“ си, и когато пише да поставя ржката на сърдцето си.

Скромността е най-висшата добродетель. Плещенето, биенето по гърдитѣ и надмѣността сж книга безъ съдържание.

Не мисли, Тодорче, че ти подобно на Диогенъ, който ходѣше нѣкога съ фенеръ посрѣдъ бѣлъ денъ да търси човѣка, ще го намѣришъ ти. — „Съ бележника въ ржка изъ улицитѣ на Варна“, а най-благородно ще бѣде да смѣнишъ перото си, да го преобразишъ, да въздействатъ честно и искрено на читателитѣ си, да съберешъ даже и тѣзи които сж те изоставили и само по този начинъ ще бѣдешъ изтъкнатъ като полезенъ и търсенъ отъ всички.

Събуди се Тодоре!

Дим. Галевъ

Изъ науката и живота

ЧУДЕСАТА НА ТЕЛЕВИЗИЯТА

Свѣтътъ предъ голѣмитѣ изненади на техниката. Публиката вижда вече говорящия ораторъ предъ себе си.

Свидетели сме на голѣми зрелища като нагримѣри масовитѣ събрания въ Берлинската Дойчленд хале, на открито — Нюрнберския партиенъ конгресъ, Мусолиновото пребиване въ Германия и пр. Всички оратори ние непосредствено или чрезъ високоговорителя чухме — да се видятъ отблизо — това е обаче желанието на всички слушатели.

Ето и това желание на широкитѣ народни маси е станало вече изпълнимо, благодарение на телевизията. Тѣзи постижения бѣха показани на последната Берлинска радио изложбе, реализирани отъ Телефонкентъ.

Ликътъ на сказчика се снима когато говори отъ трибуната и се пренася едновременно на платното въ залата, дето множеството го слуша и вижда въ естествена голѣмина. Самъ ораторътъ може да види себе си въ огледалото. Уловения веднѣжъ образъ отъ телевизионния апаратъ може да се пренася и въ други открити или закрити мѣста.

Процесътъ на снимката е следния: на трибуната стои говорящия, край когото сж поставени три фотографни поста; както приемателя стѣрчи предъ оратора безъ да ни прави впечатление, така сега сж изправени предъ него отлѣво и дѣсно тритѣхъ фото клетки.

Не далечъ, на нѣколко метра е поставена една особено устроена катодна трѣба съ високо напрежение, която изпуска невидими за окото лъчи, които въ бързо темпо единъ следъ другъ попадатъ върху говорящия ораторъ. Това сж свѣтлинни вълни отпечатващи ликътъ. Тѣ попадатъ рефлективно въ фото клеткитѣ, дето се произвежда електрически картиненъ сигналъ. При тая метода не попада върху говорящия никаква видима свѣтлина и за това той не изпитва никакви смущения.

Презъ усилвателя картиннитѣ сигнали (знаци) достигатъ до единъ прозекционенъ приемателъ, дето образа на говорителя се явява доста ясенъ. Тоя образъ се увеличава върху една масова основа и изпѣква предъ зрителитѣ въ видъ по голѣма, даже отъ естествения. Смяната публича вижда, прочее говорящия ораторъ предъ себе си.

За да се следи самъ, ораторътъ има предъ себе си едно огледало, дето наблюдава позата си съ целъ да пази винаги нужното разстояние предъ пулта, отъ което зависи яснотата на образа. Технически персоналъ пъкъ контролира цѣлия процесъ въ близко разположения телевизионенъ апаратъ. За да се избѣгне всѣко смущаваще мижукане при предаване на образа, прибѣгва се до тѣй нареченото 147 редовно отпечатване.

Това репродукциране може да става едновременно на много мѣста и така се улеснява за най грамадно множество хора, чудното преживяване въ единъ и сжщъ мигъ на словото и ликътъ на даденъ ораторъ.

И. Циговъ

ОЧИЛА!

ОЧИЛА!

ЯСЕНЪ ПОГЛЕДЪ
И ВИНАГИ ЗАПАЗЕНИ
ОЧИ ЩЕ ИМАТЕ СЪ ОЧИЛА
„ПАЙСЪ“

Купени съ гаранция отъ ОПТИЧЕСКИЯ МАГАЗИНЪ

Албертъ Мосачо

ул. „Царъ Борисъ“

ИЗПЪЛНЯВАТЪ СЕ ВСѢКАКВИ РЕЦЕПТИ НА
ГДА ЛѢКАРИ ОКУЛИСТИ.

ЦЕНИ ДОСТЪПНИ

Печатница А. Пъндъклиски - Варна

ул. „Панагюрище“ № 1 (срещу хотелъ „Шуменъ“)

МАЛКО СМЪХЪ И БЕЗГРИЖИЕ

РАДИО ПРОГРАМА

Вечеръ носветена на театъра.

19:00 — Нещеме ний богатства, нещеме ний пари, — маршъ, пѣе хора на техническия и салоненъ персоналъ при театъра. Диригентъ Г. Сапунджиевъ.

19:20 — Вечеренъ концертъ изъ операта „Апаши, апаши, има ги въ цѣль свѣтъ и тукъ“, — изпълнява на балалайка Н. Пашковски, на рояла „прокурора“ Дим. Поповъ.

19:30 — „Ахъ сждбо, сждбо, тъй ли си решила, азъ да те гледамъ въ чуждитъ ржце.“ — соло пѣене ржченица, изпълнява Йор. Черкезовъ, приглася на кавалъ Натанъ Мждрецовъ.

19:45 — Заборчляхъ мамо задължияхъ, — тъжна народна пѣсенъ въ „адажио“, свири на гъдулка Ник. Икономовъ.

20:00 — Азъ ушихъ байрака, другъ обра каймака, — народна пѣсенъ изъ Панагорско, изпълнява Вл. Лингорски на рояла Преславъ Кършовски.

20:10 — Сине мой, надежда моя скѣпа, — тропателна ария пѣе г-жа Кършовска.

20:20 — Ахъ меракъ, пакъ меракъ! — сонетъ пѣе тенора при театъра Любенъ Поповъ.

20:30 — Азъ неизказано страдая — испанска рапсодия изпълнява Георги Сапунджиевъ съпровожда на чело Методи.

20:40 — Гладория, мамо, рамазанъ, — симфония, ре миньоръ, пѣе варненския Рудолфъ Валентино К. х. Миневъ, свири на китара Ева.

20:50 — Мъкнатъ ме мамо, влачатъ ме, ала ме мамо не питатъ, — оранталски вокаленъ кючекъ — дирижира Кюскиевъ играе П. Василевъ.

21:00 — За пари продаде . . . си, но недей да мислишъ, че щастливъ ще бъдешъ ти, — английшъ валсъ, изпълнява на гайда Тоню Бербаевъ, съпровожда на контра — басъ Д-ръ Недѣлчо Живковъ, бившъ испански тореадоръ.

21:10 — Азъ съмъ мома англичанка, измамена отъ любовъ, свири на акордьонъ-г-жа Бендерска.

21:20 — Що ми е мило, мило и драго, во Прага града мамо, ази да ида, — игрива народна пѣсенъ, изпълнява П. Кючуковъ, приглася въ акордъ Ст. Дичевъ

21:30 — Чукна чаша очело да ти е сърдце весело, въ Костурско езеро, — Бакхуско хоро, играятъ Ив. Кумановъ и Колю Стипцовъ.

21:40 — Остана Лалка млада вдовица. . . народна солова пѣсенъ, изпълнява Л. Кочелиева.

21:50 — Дете буйно, дете сладострастно, — най-новия фокстротъ, пѣе испанецъ Иванецъ Бакалини.

22:00 — Да живѣе труда на тжца на гърба, — последна унгарска рапсодия, пѣе Преславъ Петровъ, пригласягъ грузаврѣни зетьове.

22:10 — Ако се женишъ мене да ме земешъ, — солова ржченица играе Киро Мотора.

22:20 — Тъй любягъ младитъ офицери, — танго-ноктюрно, изпълнява на саксафонъ, Райна Петрова.

22:30 — Остави тази пѣсенъ любовна, не вливай ми въ сърдце отрова. . . ария изъ „Загубения сапунъ въ банята, пѣе презъ фуния Пеко Балтаджиевъ, съпровожда съ арфа Анчето.

22:50 — Съ магаре, Кольо, тръгналь, низъ гора зелена — лека приспивна пѣсенъ свири на пиано К. Кожухарова.

23:00 — Сказка на тема „Така живѣемъ ний артиститъ, — говори Н. Назъровъ.“

23:10 — При испанско танго, срѣдъ красиви жени, — свири на кавалъ бай Драко, изпълнява на прѣсти Султанка.

23:20 — Сказка на тема „Значението на юбилеитъ, като цѣлбно срѣдство, — реферира Н. Дойчевъ.

23:30 — Каж ми сестро де е Караджата, — харемски кючекъ, свири на фг отъ П. Бѣлогушевъ, съ съпроводъ отъ неженъ дамски квинтетъ.

23:40 — Черней горо, черней душо, — елегия, пѣе Идеаль Петровъ.

23:50 — Край на предаването — маршъ „Дайте ни паритъ“ — изпълняватъ цѣла сюррия заспали зайци отъ галерията.

Съставиль пом. разсилния при радио-станцията.

Логично

Единъ селянинъ отишълъ погрѣшно въ една адвокатска кантора.

— Извинете, господине, какво се продава тукъ, — обръща се той къмъ адвоката?

— Балами, — отвърналъ адвоката.

— Изглежда, че голѣмъ альшъ — веришъ става тукъ, щомъ сте останали сами вие, — отвърналъ селянина.

Ново поколѣние

Башата се обръща къмъ по-гольмиятъ си синъ:

— Кольо, я ми донеси-стомната съ вода, че ми е жадно! Кольо не се помръдва.

По-малкиятъ синъ се обръща къмъ баща си:

Тате, то се видя, че отъ багте Колю човѣкъ не ще стане, ами я иди самъ и си пий вода, та донеси стомната насамъ и азъ да пия.

Добре, че е на сериовно

Въ театъра се срещатъ единъ артистъ и художникъ. Отъ дума на дума работата стига до тамъ, че артиста извънъ себе си удря плѣсница на художника. Последниятъ настрѣхва кипва, скръзва съ зжби и пита троснато:

— Ти на шега или на сериовно ме удари?

— Разбира се, че на сериовно.

— Добре, че е на сериовно защото такива шеги не обичамъ, иначе щѣхъ да те дамъ подъ сждъ.

Защо плаче?

Следъ ковчега на единъ починаль се милионеръ шестувала голѣма процесия. Единъ артистъ високо ридеалъ.

Защо плачете? — попита-ла го една дама. Сигурно ви е вашъ близъкъ роднина покойния.

Не, азъ плача именно затова, че не съмъ роднина на милионера.

Разни предложения

Преостживамъ всичкитъ си задължения при крайно износни условия. Споразумение чрезъ редакцията, за Н. Ик.

Търся длъжници съ солидни задължения, за да имъ стана поржчител. Отговарямъ на сериовни предложения. Адресъ редакцията за Хаджиминчето.

Келепиръ? Продала се душа и съвестъ на единъ младъ, но „даровитъ“ писачъ, нарастналъ всрѣдъ неволя, възпѣлъ „хорскитъ неволи“ справка редакцията за Тоню

Търся стара мома или млада вдовица съ зестра да стига за издржжка до като израстнатъ децата отъ евентуалния бракъ и поематъ после издржжката ми. Да се има предвидъ нуждитъ ми: 1) хлѣбъ. 2) манлъка. 3) дрехи. 4) обуца, 5) театраленъ реквизитъ, 6) по 2 кафета на день и 2 лв. бакшиши за келнерката въ кафе „Балканъ“. Справка чрезъ редакцията за Пецо Бѣлошневъ.

Зрънца

Любовята прилича на страстната седмица, презъ която безъ да се усетишъ, нѣкоя юдинска цѣлвукка ще те прикове на брачното разпятие, безъ надежда за възкресение.

Хубавитъ жени приличатъ на великенскитъ яйца, гледашъ ги прекрасно вапцани, а не знаешъ кои отъ тѣхъ сж развалени.

Въ бръснарницата

Клиента: Каква е тази работа? Когато дойда да се стрижа ми разправяшъ все за убийства и страшни работи.

Бръснаря: За да ми бжде работата по лека, защото косата ви стърчи силно нагоре при подобни разговори.

Квитъ

— Слушай, недей да се изпуснешъ да кажешъ предъ мойто момиче, че азъ не съмъ студентъ.

Нищо, и то те лже, че е ученичка, така, че сте квитъ.

Между апаши

Кжде ще отидемъ на курортъ това лѣто?

При непредпазливостъ, може би въ централния затворъ.

Така ли?

Сжседе, вие сте ударили мно-го лошо моето куче!

Така ли? Азъ пъкъ мислѣхъ, че съмъ го ударилъ много хубаво.

Жертва на тенора

Тенорътъ: Гласътъ ми изпълни цѣлата зала на снощния концертъ.

Критикътъ: Да, да. Мнозина рано напуснаха залата, за да освободятъ мѣсто за гласа ви.

До кжде ще стигне?

Двама възрастни вече господа се разговарятъ въ кабинето.

— Забелязалъ ли си, чероклята на тази танциорка всѣка вечеръ става все по-кжса

— Така ли? А още колко вечери ще танцува?

Изъ нашата културна история

Първото българско представление въ Цариградъ.

Около 1870 г. въ Цариградъ живѣли около 20,000 българи извънъ граница на наше-то отечество. Повече отъ 100 души българчета следвали въ турскитъ учебни заведения, особено въ царския лицей, де-то презъ 1870 год. имало не по-малко отъ 50 мл. дежи.

Изобщо, между българитъ въ Цариградъ, кипѣлъ общественъ животъ стимулиранъ отъ голѣмъ патриотизъмъ, и ненаситна жажда за просвѣта.

Когато на 15 февр. 1872 год. билъ избранъ за български екзархъ Антимъ Видински, народната радостъ стигнала до крайни предѣли, особено въ Цариградъ.

Българската интелигенция, за да празнува народната победа и да покаже всеобща радостъ предъ чуждия свѣтъ, въ голѣмата източна столица, решила да устрои едно представление.

Инициативата била дадена отъ читалищното настоятелство и била подкрепена отъ „Македонската млада дружина“ — клонъ отъ общия читалищенъ съюзъ. Целта на Мак. мл. дружина била да събира срѣдства и подпомага усилията на българитъ въ Македония

къмъ народна и общественъ дейность. Готвеното представление било именно въ полза на дѣлото на тази дружина.

На 20 февруарий 1872 год. въ главния цариградски театъръ „Османие“ били представени драмитъ „Невѣнка“, отъ Константинъ Величковъ и комедията „Георги противъ господаря си“, преводъ отъ френски.

Участвуващитъ лица били ученици отъ царския лицей, между които на първо мѣсто и самия авторъ, изпълнилъ блѣскаво своята роля.

На преставлението присъствувала многобройна публика; чиста печалба била получена около 150 лири турски.

На другия день цариградскитъ чужди вестници Courier d' Orient и присъствували на самото „Levent Jims“ чии то редактори представление, помѣстили най-ласкави отзиви възхвалявайки българския народъ и почина на цариградската му интелигенция.

Така общата радостъ отъ спечелената победа съ избира-нето на първия български екзархъ завършила съ тържество, скромно, но плодносно за народното въодушевление.

Ил. Ив.

МАШИНИ земледѣлски, индустриални и занаятчийски

Мотори: — петролни, нафтови и дизель по 2 до 30 к. с. и 40 до 1000 к. с.

Мотори: — специално за лодки и гемии
Електромотори 0'25, 0'33, 1/2, 1 до 20 к. с. и отъ 25 до 200 к. с.

Всички части за вършачки и трактори, жетварки, парни машини и мотори

Центрофуги за млѣко „Листеръ“ и др.

при М. С. ГРАДИНАРОВЪ — Варна

ул. „Царъ Симеонъ“ № 23

Телефонъ 21—18

Важно?! За празниците!

Домакини обърнете внимание?!

ВЪ РАБОТНИЦАТА ЗА ТОЧЕНИ ЛИСТА

плоч. до Д-ръ ШИШКОВЪ, срещу клиниката на Д-ръ МИЛЕВЪ, ще намѣритъ най-финно качество листа за баклави, шрудели и др.

Посетете за да се увѣрите

Съ почитъ: Злати Данаиловъ

Не правимъ реклама а излагаме една истина

Парфюмериенъ магазинъ „ЧЕРНАТА КОТКА“

продава най-сѣтино

⇒ ОЧИЛА ⇐

Пудри, парфюми, одеколони, и всички тоалетни артикли отъ добро качество при по евтини цени предлага само „Черната котка“ ренормиранъ парфюмеренъ и оптически магазинъ Бр. Н. Илиевъ ул. Царъ Борисъ 20 Варна

Домакини, употребявайте ванилия „Черната котка“.

